

печення уникнення і протидії кризам і дисфункціям у функціонуванні соціального організму; підтримка реальності державного суверенітету, відтворення його властивостей, а також виділення комунікаційної функції [1, с. 76].

Наведені положення є свідченням суттєвої видозміни функцій держави, наповнення їх новим змістом та запровадження новацій саме в умовах сучасної держави.

Список використаної літератури:

1. Дзевелюк, М. В. Традиції та новації в розвитку функцій сучасної держави: 12.00.01: дис. канд. юрид. наук / НУ «ОЮА». Одеса, 2017. 209 с.
2. Джураєва О. О. Генеральна функція держави. Актуальні проблеми держави і права. 2004. Вип. 22. С. 107–112.
3. Лапорта Ф. Глобализация и верховенство права. Некоторые сомнения Вестфальца. Проблемы філософії права. 2006-2007. Вип. IV-V. С. 34–49.

Ключові слова: глобалізація, інформатизація, сучасна держава, функції держави, критерії поділу функцій, номенклатура функцій сучасної держави.

Ключевые слова: глобализация, информатизация, современное государство, функции государства, критерии разделения функций, номенклатура функций современного государства.

Key words: globalization, informatization, modern state, functions of the state, criteria of division of functions, nomenclature of functions of the modern state.

ІВАНОВА ОЛЕНА ДМИТРІВНА

Національний університет «Одеська юридична академія»,
аспірант кафедри загальнотеоретичної юриспруденції

ДІАСПОРА У ЗАБЕЗПЕЧЕННІ ПРАВ МІГРАНТІВ

Глобалізація – суперечливий процес розширення світу сучасної культури, з одного боку, а з іншого, – звуження горизонту цивілізацій. Глобалізація привела до змін у найважливіших соціальних інститутах сучасної цивілізації: змінюється роль держави, цінності свободи та демократії, образотворчі стратегії та геополітичні установки. Посилюється економічний, політичний, фінансовий взаємозв'язок провідних країн світу [1, с. 7].

Саме процес глобалізації, відкриття кордонів та вільного пересування людей, стали наслідком зростання міграційних процесів у світі. Основними причинами зростання таких процесів є загострення економічної кризи у світі, воєнно-політичні конфлікти, високий рівень безробіття тощо.

Проблема міграції у світі є міжнаціональною. Наявність причин для міграції в одній країні породжують за собою обов'язки в іншій. Процес імміграції породжує процес міграції. Відповідно, можливо, невірно формувати національне міграційне

законодавство в окремо-визначеній державі, необхідно сформувати універсальне міграційне законодавство для держав світу. Так, основною функцією законодавства є забезпечення механізму реалізації прав, свобод та обов'язків громадянина.

Розгалужену систему міграційного законодавства мають не так багато держав: Сполучені штати Америки, Федеративна республіка Німеччина, Французька республіка. Останні вирішують міграційні питання шляхом імплементації у національне законодавство Загальної декларації прав людини 1948 року. У зв'язку із цим, вагому роль у безпосередній реалізації прав мігрантів відіграють діаспори.

Тема діаспори в сучасній політичній науці користується популярністю, передусім серед послідовників теорій міграції, культурології, етноконфліктології, антропології, демографії, біхевіоризму, юриспруденції тощо. Але, незважаючи на велику кількість публікацій, створення цілих інститутів, відповідна галузь ще не достатньо розроблена. Серед дослідників діаспори досі точаться гострі суперечки щодо правильного визначення понять і термінів, які визначають зазначене явище [4, с. 56].

Взагалом, під зазначеним терміном розуміється етнічна, в першу чергу релігійна та мовно-культурна спільнота або сукупність індивідів, які існують за межами країни походження, але усвідомлюють свою генетичну або духовну єдність.

Поняття походить мовно з давньогрецької, але змістовно – з іудейської традиції (мається на увазі розсіяння євреїв по світу та існування компактними релігійно-етнічними громадами). В Європі це поняття стало набувати широкого вжитку у XIX столітті [5].

За офіційними підрахунками, українська діаспора є однією з найбільших у світі та налічує приблизно 15-20 млн. людей [2, с. 34-35]. Якщо дослідити історичну ретроспективу, можна стверджувати, що формування діаспор мало місце ще з давніх давен. Історія «діаспори», як політико-культурного феномену має античне коріння. Ще за княжих часів міжусобні війни призводили до переміщення людей. Пригадавши історію, ми можемо навести приклади переміщення козаків та масові переселення етнічних українців до Поволжжя, Сибіру та Казастану.

Пізніше, у зв'язку із Першою світовою війною та подальшою Жовтневою революцією на території Російської імперії, відбулася перша масова еміграція людей. Зазначені процеси відбуваються і по сьогоднішній день.

Людина, як біо-психо-фізична особа не може існувати поза суспільством. Для комфортного існування індивіду необхідне спілкування, робота, матеріальне забезпечення, місце проживання та інші матеріальні та нематеріальні блага.

Діаспори справляють вагомий вплив на приймаючі країни. Вони змінюють їх демографічну структуру, етнічний і конфесійний склад. Діаспори не тільки зберігають свої традиції, звичаї, обряди, але часто і нав'язують суспільству чужі для нього цінності. Зростає вплив діаспор не тільки на внутрішню, але і на зовнішню політику приймаючих

країн, оскільки великі транснаціональні діаспори, що користуються значними фінансовими ресурсами, активно лобіюють інтереси тих країн, які ще недавно були для них батьківщиною і з якими вони мають тісні зв'язки [4, с. 57].

У зв'язку із цим, можна стверджувати, що саме діаспора, як етно-логічна група, забезпечує реалізацію прав та свобод мігрантів за межами країни походження та як елемент захисту прав та свобод мігрантів виконує безліч функцій, серед яких можна виділити наступні:

- національно-політичні (представництво інтересів мігрантів у посольствах/консульствах, формування міграційної політики, захист прав громадян);

- суспільно-громадські (проведення заходів, направлених на комфортне життя мігранта);

- соціально-культурні (збереження етнічної культури мігрантів).

В цілому вплив діаспори на забезпечення реалізації прав мігрантів можна оцінити як позитивний. Саме діаспорні групи сприяють налагодженню взаємовідносин із країною походження, а також є важливим чинником демократичних перетворень у кожній державі. І навіть мають певний вплив на стан політичної ситуації в державі.

Список використаної літератури:

1. Біла С. О. Новітні тренди розвитку глобалізаційних процесів / С. О. Біла // Економічний вісник університету. – 2017. – Вип. 33(1). – С. 7-15.
2. Коляда О.В., Райчева А. О. Українська діаспора як чинник поглиблення зовнішньоекономічних відносин країни / О. В. Коляда, А. О. Райчева // Економіка і суспільство. – 2018. – Вип. 15. – С. 34-35.
3. Цимбал Т.В. Феномен еміграції: досвід філософської рефлексії : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня доктора філос. наук : спец. 09.00.03 “соціальна філософія та філософія історії” / Т.В. Цимбал. – Київ, 2012. – 36 с.
4. Таран А. Я. Діаспора та її роль у політичному розвитку суспільства / А. Я. Таран // Science and Education a New Dimension. Humanities and Social Sciences, III(7), Issue: 42, 2015. – Р. 56-57.
5. Шемшученко Ю. Юридична енциклопедія: [в 6-ти т.]/ ред. кол. Ю. С. Шемшученко (відп. ред.). – К.: Українська енциклопедія ім. М. П. Бажана, Київ, 1998. – Т. 2 : Д – Й. – 744 с.

Ключові слова: глобалізація, діаспора, міграція, забезпечення прав мігрантів.

Ключевые слова: глобализация, диаспора, миграция, обеспечение прав мигрантов.

Key words: globalization, diaspora, migration, ensuring the rights of migrants.